

ר"ת	יציאה	כניסה
20:40	20:02	18:49
20:38	20:04	19:06
20:40	20:05	19:00
20:39	20:02	19:06

ירושלים
תל אביב
חיפה
באר שבע

חוט של חסד

בס"ד בר"ה

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

פרשת שופטים • ו' אלול תשפ"א • גליון 734

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 • ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

לא רק הם, אלא כל יהודי חייב להזדעזע.

מנהיגי העם האמיתיים שלנו הם נושאי דגל התורה: הרבנים, תלמידי החכמים, האברכים הם האחראים על כל מה שקורה בעם גם על אחרון הפושעים. ולמעשה כל יהודי ירא שמים שאכפת לו מעם ישראל גם הוא חייב להזדעזע מכל פשע נורא שמתרחש בעם ישראל. ובימינו שהפשעים וזעזועים נוחתים עלינו דבר יום ביומו - היינו צריכים לערוך מאות ואלפי טקסים של עגלה ערופה בכל יום וזה לא היה מספיק.

ברוך הנותן ליעף כוח

מי שעוקב אחרי המאמרים בעלון בוודאי שם לב שמאז אסון מירון איני יכול לחזור לסדר היום ואני קורא מעל כל במה להתחזק באהבת ישראל במסירות נפש ובתפילה על כל עם ישראל חצי שעה ביום שיזכו לאהבת ישראל.

הציבור מרגיש את הצורך וכל אחד ששומע על הרעיון הזה רוצה להיענות. אבל לפעמים אני נתקף בחלישות הדעת גדולה, כי מצד אחד אני שומע סיפורים עכשוויים על המצב הקשה של עם ישראל בעניין בין אדם לחברו ובעניין אהבת ישראל גם בקרב החוגים החרדיים ביותר; ומצד שני אני מתבונן בקומץ האנשים שסביבי שעומדים ומתפללים חצי שעה ביום ורוצים להביא שינוי של ממש בעם ישראל ואני שואל את עצמי: הרי אני הקומץ משיבי את הארי, איך יאכלו כל כך מעט אנשים לשנות את המציאות הכואבת והקשה? ועם ישראל לצערי ישנים שינה עמוקה כל אחד טרוד בחיים שלו ובבעיות שלו ואין לו זמן לחשוב וכל שכן להתפלל על עם ישראל...

אבל ברוך הנותן ליעף כוח שמחזק אותי בלי סוף להמשיך ולצפות לישועה ומאיר את עיני והוא עזר לי להבין שאמנם אלף אנשים לא יכולים לעקור את כל השנאה והקנאה והתחרות מעם ישראל, אבל הם בהחלט עושים זעזוע בעם ישראל. הם בהחלט גורמים לגלים שקטים אבל איתנים, כמו שפוסק הרמב"ם שאת טקס עריפת העגלה עושים על נהר ששוטף בחזקה.

המשך בעמ' 3

מאמר ראש הישיבה

מזעזוע לתפילה

משפט וגם בפיצוי על הבושה העצומה שנגמרה למרשיי.

למרבה ההפתעה השופט דחה את דברי הסגור וחייב את הנאשמים לעמוד לחקירת התובע. התובע שאל כל אחד מהם האם הוא מודה באשמה, וכל נאשם בתורו עמד והכריז קבל עם ועדה שאין לו שום קשר למעשה הנפשע...

בתום הדיון זוכו הנאשמים. התקשורת המבולבלת חיכתה לנאשמים בצאתם מאולם המשפט, אבל הם לא יצאו בשמחה גדולה מהדיון המבזה והמשפיל, הם ידעו שלמרות הזיכוי המוחלט, הנזק התדמיתי כבר נעשה וייקח זמן עד שהסערה הגדולה תשכך.

החובה של כולנו

אפילו אדם אנונימי היה מתבזה מעדיף לקבור את עצמו באדמה על פני מעמד שזכה, וכל שכן איש ציבור מפורסם. לכן אנו נדרשים להעמיק ולהתבונן: מדוע דורשת התורה הקדושה מהמנהיגים הרוחניים של העם, הם הזקנים שבבית הדין הגדול שבירושלים ומכל זקני וחשובי העיר הסמוכה למקום מציאת הגופה להגיע לזירת הרצח ולהכריז בפני כל העם שהם לא היו הרוצחים? מי היה מעלה את זה על דעתו? ומדוע עורכים טקס כל כך מזעזע של עריפת עגלה צעירה?

והמסר הפשוט הוא שראשי העם הם האחראים על כל מה שקורה בעם, כשקורה פשע מזעזע, על הראשים והחשובים של אותו מקום ועל ראשי וחשובי ישראל מוטל לרדת לשטח ולעשות בדק בית רציני ביותר. אבל

המשפט המשפיל

עיתונאים וצוותי צילום מכל כלי התקשורת התגודדו בהמוניהם סביב אולם בית המשפט ובתוכו. אמנם צו איסור פרסום הוטל על כל הפרטים וגם הכתבים עצמם לא ידעו הרבה, אבל גם מהמעט שידעו היה ברור שזו ללא ספק הפרשייה החמורה ביותר בתולדות המדינה.

המידע היחיד שסיפקה הפרקליטות הוא שהאשמה חמורה ביותר ושהנאשמים הם כל צמרת המדינה: ראש הממשלה, שר הביטחון, השר לביטחון פנים הממונה על המשטרה ומפכ"ל המשטרה. מצד הנאשמים נמסרה תגובה קצרה: "מדובר בכתב אישום הזוי ומופרך, ואנחנו בטוחים שבית המשפט ידחה אותו על הסף".

לאחר דברי הפתיחה של השופט חמור הסבר, ניגש התובע מטעם הפרקליטות וחשף את האשמה: "לפני

כמה חודשים נמצאה גופה של גבר שלפי כל הסימנים נרצח באכזריות, ולדעתי חבורת הנאשמים הזו היא זו שביצעה את הרצח". סערה קמה באולם.

כאשר הגיע תורו של הסגור לשטוח את קו ההגנה הוא ענה בביטחון: "כבוד השופט, בכלל לא הייתי אמור לעמוד כאן היום. הרי התובע עצמו מודה שאין לו שום עדים ושום ראיות. כל הפרשייה הזאת אינה יותר מביזיון בית המשפט ופגיעה חמורה בשם הטוב של מרשיי. אין כאן אפילו התחלה של דיון, ואני בטוח שכבודו יפזר את הדיון באופן מיידי ינזף בתובע ובפרקליטות ויקנס אותה על ביזיון בית המשפט ויחייב אותה גם בהוצאות

וציווה לעשות כרוז
כל מי שסר למשמעתו שיהיה אצלו על ראש השנה
איש בל יעדד! ראש השנה עושים אצל רבי נחמן | 02-5308000

שער משה יצחק

כל המאמרים שגלה רבנו בענין סעלת התקונים הנוראים והנפלאים שנעשו על ידי ההתקרבאות אל הצדיק, וכל הפרטים נאשג בהם, כל דבריו ז"ל בהם חיים וקיימים לעד, וגם אחר הסתלקותו נעשה כל זה על ידי שפתקרבין אל ענינו הקדוש, ונקליון בתוך הקבוצ הקדוש הנקראים על שמו הקדוש ז"ל, ומתדבקין עצמן בלפני ספריו הקדושים, ומקבלין עצותיו הקדושים, ומאמרים על ציאו הקדוש ומתפללים לשם על השלשה והיחיד והעבודה וכו', הפרט נשזכר להכלל בתוך הקבוצ הקדוש געת שמתאספין אליו ז"ל על ראש השנה (פרפראות לחכמה - תו' ד)

אבל הם תולים תקווה גם במושעים נוספים, ברופא או ביועץ כאלו ואחרים, אבל יש שקוראים אל ה' אחרי שאבדו כל תקוה אחרת, או-אז קריאתם אל ה' היא 'באמת', היא פורצת מעומק הלב, ובכוחה לפתוח שערי שמייים! ואז פנה הלשם אל בתו ואמר לה: "הבכי הזה שבבית אחרי ששמעת את דברי הרופא, הוא קריאה אל ה' 'באמת', קריאה זו אחרי שאת מרגישה שאין עוד מלבדו ורק הוא יכול לעזור לך, היא בעזרת ה' תיענה! ואכן כך היה, לתקופת השנה ההורים נענו ונולד להם בנם יקירם, הלא הוא מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, שהאיר את העולם בתורתו.

לוינה, לרופא בעל שם עולמי, מומחה גדול בתחום, ולשאול בעצתו אולי ימצא מזור למכאובם. שבועיים ימים ארכה הדרך לוינה. הם עברו אותה בשלום, אך הם יצאו מהרופא בפחי נפש, גם הוא לא היה איש בשורה, להיפך, הוא רק ייאש אותם יותר, שבדרכי הטבע לא נראה כי יהיה להם אי פעם פרי בטן. בשורת האיוב נפלה על אזנם כרעם ביום בהיר, הרי כל תקוותם בעת האחרונה היתה הביקור אצל הרופא המפורסם. שבועיים ימים ארכה הדרך חזרה הביתה, ובכל הזמן הזה עצרה האם את דמעותיה, ולא נתנה לבכיה דרור. היא התביישה לבכות לפני כולם, גם כאשר הגיעה אל ביתה היא לא רצתה לבכות, כי אביה, הלא הוא בעל הלשם, התגורר אצלם, והיא לא רצתה לצער. היא פנתה אל מחסן צמוד לבית ושם פרצה בבכי רב, שהיה עצור אצלה כבר יותר משבועיים. לאחר שנורגעה מעט חזרה אצל ביתה, וכשראה אביה את עיניה האדומות כל שאל אותה: "מה לך ביתי? מדוע עיניך אדומות כל כך?", בתחילה היא ניסתה להתחמק וטענה שיש לה דלקת עיניים קלה, אבל אביה החכם והרגיש לצרת בתו, הבין כי היא בכתה, ושאל אותה על סיבת הבכי. לא עתרה בידה ברירה והיא ספרה לאביה - כשנחל של דמעות שוב פורץ מעיניה - שתקוותם האחרונה גם היא נגזת, והוחלפה בבשורה מייאשת.

"הפסוק אומר - אמר בעל הלשם לבתו - "קרב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת, מהי התוספת 'באמת', מהי קריאה של אמת ומהי קריאה שאינה של אמת? אלא - הסביר הלשם - "יש שקוראים אל ה'

"הוא ינס אל אחת הערים האלה וחי" (דברים י"ט, ה') הגולה לעיר מקלט יושב שם עד מות הכהן הגדול. הגמרא במסכת מכות (דף י"א ע"א) אומרת, שאמו של הכהן הגדול היתה מספקת ליושבי ערי המקלט מים ומזון, כדי שלא יתפללו על בנייהן שימותו.

שתי תמיהות תמהו המפרשים על דברי הגמרא: האחת, מדוע חששו האמהות מתפילות של רוצחים, וכי תפילות רוצחים עלולות להתקבל ולהמית את הכהן הגדול?

ועוד תמיהה, מה יועיל להן נתינת מים ומזון לרוצחים, וכי בעבור זה יפסיקו כבר להתפלל, והרי הם רוצים לצאת משם בכל מאודם, ולשוב לביתם?

אלא, תפילה הבוקעת ממעמקי הלב, יש בכוחה לבקוע שערי מרום, גם אם המתפלל הוא רוצח. כשם שהחרב בכוחה להרוג, אף אם יחזיק אותה אדם חלש, כך התפילה, כאשר היא נובעת ממעמקי הלב יש בכוחה להועיל, אף אם המתפלל רוצח.

ובזאת תתיישב אף התמיהה השניה: אכן, גם אחרי שקיבלו מאם הכהן הגדול לחם ומים, הם המשיכו להתפלל שימות, אבל התפילה הזו כבר לא היתה ממעמקי הלב, כמו התפילה ההיא לפני הלחם והמים, ואם כן לתפילה כזו, האם כבר לא חששה...

שנים אחרי שנישאו ר' אברהם ורעייתו, הם לא נפקדו בזרע של קיימא. בעצת ידידים הם החליטו לנסוע

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט
בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"
קו ההלכה הספרדי: *3030

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה "חוט של חסד"

המשכים קום קודם עלות השחר לאמירת סליחות, ונטל ידיו בקומו משנתו, האם צריך לשוב ולטול ידיו שוב בהגיע עלות השחר?

אינו צריך לשוב ולטול ידיו שוב בהגיע עלות השחר. (שו"ת יין הטוב להגר"י ניסים זצ"ל חלק א' סימן ו').

מי שקם באשמורת וכבר הציבור אומרים סליחות ואין פנאי לומר תיקון חצות וסליחות וצריך לבטל אחד מהם, האם יאמר סליחות או תיקון חצות?

טוב שיאמר תיקון חצות, שמעלת תיקון חצות גדולה יותר מן הסליחות. (כף החיים סימן תקפ"א סעיף קטן ד')

נכנסתי לבית כנסת קודם חצות לילה והפצירו בי להשלים מניין לסליחות קודם חצות לילה, האם אני יכול להשלים להם מניין?

בחצי הראשון של הלילה אסור לומר סליחות וי"ג מידות, ואסור להצטרף למניין כזה האומרים סליחות קודם חצות, ואף אם יאמרו לו שהוא עשירי למניין, בכל זאת יצא מבית הכנסת. מן אברהם בשם רבינו האריז"ל (סימן תקס"א סק"ה) ולדעת מרן הרב עובדיה זצ"ל יש לו לצאת מבית הכנסת כדי שהמניין יתבטל. ויש מקהילות בני אשכנז שהקילו בזה בשעת הדחק כהוראת שעה. אגרות משה (חלק אורח חיים חלק ב' סימן ק"ה).

על פי הדין. ועיין שער הכוונות (דף פ"ט ע"ד) ששמנה רבינו האריז"ל לומר סליחות כבני ספרד.

מנהג האשכנזים מבוסס על פי הוראת רבינו ניסים (אחד מגדולי הפוסקים הראשונים) בשם רבני ברצלונה שצריך לומר סליחות מיום בריאת העולם בכ"ה באלול, וכדי שלא יטעו בתאריך לכן אם חל ראש השנה ביום חמישי או שבת אז מתחילים לומר סליחות ביום ראשון, ואם חל ביום שני או שלישי, אז מתחילים לומר סליחות ביום ראשון בשבוע שלפני כן, ומכל מקום תוקעים בשופר מראש חודש כדי להזהיר את ישראל שיעשו תשובה וכדי לערבב את השטן. וכן פסק הרמ"א (סימן תקפ"א) ועיין בבית יוסף שם.

במה צריך להשקיע יותר בחודש אלול, האם בלימוד או בתפילה?

החיד"א בברכי יוסף (סימן תקפ"א אות ו') כתב שיותר טוב בימים אלו להרבות סליחות ותחנונים עם הציבור מללמוד, ושכן ראה לקצת רבנים שהיו תמיד עסוקים בגופי הלכות ובחיבורים, ובחודש אלול היו מניחים קצת מסדרם, כדי ללמוד גירסא ותחנונים, והביאו בכף החיים (שם סעיף קטן ד'), והוסיף שיש נוהגים ללמוד התיקונים של הזהר בימים אלו, דהיינו להתחיל בראש חודש אלול ולסיים ביום הכיפורים.

מנהגי הספרדים והאשכנזים באמירת הסליחות ותקיעת שופר

מנהג הספרדים לקום בחודש אלול באשמורת הבוקר, לומר סליחות ותחנונים, עד יום הכיפורים, ומנהג האשכנזים מראש חודש ואילך לתקוע אחר תפילת שחרית, ולאחר מכן אומרים מזמור "לדוד ה' אורי וישעי" ומתחילים לומר סליחות ביום ראשון שלפני ראש השנה, ובשנה זו שחל ראש השנה ביום שני, מתחילים מיום ראשון שבוע שלפני, מה המקור לשינוי המנהגים?

מנהג הספרדים מבוסס על פי מה שמבואר בפרקי דרבי אליעזר (פרק מ"ו) שבראש חודש אלול אמר הקב"ה למשה לעלות להר סיני, ובאותו יום תקעו בשופר כדי שלא יטעו שוב אחרי עבודה זרה, ומכיוון שביום כיפור ירד משה מן ההר עם הבשורה "סלחתי כדברך" לכן הוקבע יום זה למחילה וסליחה. רש"י בפרשת עקב (על הפסוק "ואתנפל לפני ה' כראשונה"). ומכיוון שהתפיל משה במרום ארבעים יום, לכן ימים אלו ימי סגולה הם לקבלת התפילות. ובספר כף החיים (סימן תקפ"א סעיף קטן י"ד) הביא עוד כמה טעמים לארבעים יום: לתקן ארבעים יום שהלכו המרגלים, ויום ארבעים שעשו את העגל, וארבעים יום של יצירת הולד, ועוד שני טעמים

מן השמים שמרו

כאשר שבה בעלת הבית מן המטבח ובידה קערה - המכובדת ביותר שמצאה - ועליה נתחי העוף מסודרים למופת ומדיפים ריח נפלא, עברה האישיה תחת המנורה התלויה בתקרה ובה נרות חֶלֶב, לפתע

פסוק יש בפרשתנו שעליו ברצוננו לכתוב את הסיפור השבוע: "על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יגידו לך תעשה".

אשת החיים בעיר וילנא נתקפה בהלה, העוף שבישלה והכינה לסעודת השבת נתגלה כעוף בעל רגל עקומה והיא חששה שמא הדבר מורה על כך שהינו טרף. שלחה האישיה את בעלה אל הגאון רבי שמואל, אב"ד וילנא, המתגורר בקצה השני של העיר, שילך טרם הדלקת נרות וישאל מה דינו של העוף.

לאחר כמה דקות נזכרה שלחניה הטריחה את בעלה. הן בשכנותם גר הגאון החסיד רבי אליהו מוילנא ז"ע, ויכולה היא לשלוח את אחד הילדים שישאל את השאלה בעל פה ויקבל תשובה. וכך עשתה.

הילד חזר עד מהרה ובפיו תשובת הגאון: העוף אסור באכילה.

בליל שבת לאחר התפילה שב החיים לביתו ובפיו תשובתו של רב העיר: העוף מותר באכילה - יאכלו ענווים וישבעו....

מה עושים? שב החיים לביתו של רב העיר וסיפר לו שהגאון מוילנא פסק לאיסור. וכי לא ידע שאשתו שלחה אליו את אחד הילדים.

רבי שמואל שמע את דבריו, התעטף במעילו ויצא עימו לעבר ביתו של הגאון.

כאשר הגיעו יחד לבית הדל של אחד מענקי הרוח היהודיים, נקש רבי שמואל בדלת הבית. הגאון שהופתע לראות את רב העיר בליל שבת בביתו מיהר להכניסם. רבי שמואל התנצל על השעה, ואף התנצל על כך שהפריע בעת סעודת השבת.

"בתור מרא דאתרא (רב העיר) הכשרתי את העוף שהביא לפני החיים. הן אמת שאתה, רבנו, גדול ממני בחכמה ובהוראה, אך חייבים לעשות גדר לתורה וסייג לה, ועל כן, כמרא דאתרא מבקש אני שיבוא כבודו עימי לביתו של החיים ויחד נאכל מן העוף".

הגאון מוילנא בענוותנותו הסכים. יחדיו פסעו לביתו

של החיים ש נ ר ע ש ששני הצדיקים יתארחו בביתו של

מהעובדה הגדולה איש פשוט כמוהו.

בעלת הבית הלכה למטבח להגיש מן העוף לפני הרבנים, בעוד הילדים מצטופפים ביראת כבוד בצד החדר ומזינים עיניהם בהתרגשות בצדיקי הדור שבאו בצל קורתם.

כאשר שבה בעלת הבית מן המטבח ובידה קערה - המכובדת ביותר שמצאה - ועליה נתחי העוף מסודרים למופת ומדיפים ריח נפלא, עברה האישיה תחת המנורה התלויה בתקרה ובה נרות חֶלֶב, לפתע ניתק אחד מן הנרות וגלש היישר לתוך קערת העופות....

החלב היו אסור באכילה מדאורייתא, ולכן אין לאכול מן העופות גם לו היו כשרים למהדרין, שכן כרגע החלב נטף על העופות ואסרם לגמרי.

הגאון רבי שמואל נרעש ופנה אל הגאון מוילנא: "מחל לי רבנו שהטרחתי.

הן יודע הוא שרצוני הוא רק להעמיד הדת על תילה. כעת נוכח אני לדעת שהלכה כמותו ומיצר אני על שטרח לחינם".

הגאון מוילנא חיך בטוב לב והרגיע אותו: "רבי שמואל, יירגע נא מר. נהגת כדת של תורה וכפי חובתך כמרא דאתרא. האמת היא שהעוף הינו כשר לאכילה לחלק מן הדעות וכפי שפסקתם. אלא שאני נוקט במקרה הנ"ל שראוי להחמיר.

"כעת, כיון שאני פסקתי עליו לאיסור, הרי שהדבר נקרא כלפי איסור גמור ואסור לי באכילה. מכיון שמן השמים שומרים את צעדיי לכל אכשל בדבר שאסור לי באכילה, לכן נפל הנר לתוך העופות..."

אנחנו מתפללים, וגלי הזעזוע מתפשטים וגורמים לכך שעוד יהודי יתעורר להתפלל ועוד יהודייה תתעורר לקבל על עצמה חצי שעה ביום, עד שעם הזמן מעגל המתפללים על עם ישראל ילך ויגדל, וחוג אוהבי ה' ואוהבי ישראל ילך ויתרחב עד שיהיה לנו די כוח כדי לראות שינוי בשטח.

נעשה את שלנו בסבלנות ובמסירות

כל מי שמתפלל על עם ישראל בוודאי יכול לומר: "ידינו לא שפכו את הדם הזה". אבל לא רק שהוא לא גורם ולא אחראי על אחרים - אלא גם החיים שלו עצמו משתנים. כי על מה אנחנו מתפללים? אנחנו מתפללים שכל עם ישראל יידעו ויבינו שאהבת ישראל היא התכלית של הבריאה והיא התכלית של כל יהודי והיא המדרגה האמיתית של כל יהודי. הבעיה הגדולה ביותר שלנו היא ההסתרה שיש על כל העניינים שבין אדם לחברו, אבל מי שחי בכל יום ויום את החשיבות של האהבה בעם ישראל ואת הפגם הנורא שגורמים לנו הפירוד והשנאה והמחלוקת והמריבות - ברור שהוא בעצמו הרבה יותר קל לו להתרחק מכל דבר שיש בו ריח של שנאה ומחלוקת.

אז זה אולי ייקח מעט זמן, אבל מה אני יכול לעשות? אני יכול לעשות רק את שלי ולהמשיך לקרוא לכל עם ישראל להקדיש חצי שעה ביום לתפילה במסירות נפש על עם ישראל שיזכו לאהבת ישראל באמת, וכל אחד יכול וחייב לעשות את שלו ולהצטרף למעגל המתפללים שהוא מעגל הגאולה.

כי איך נוכל להמשיך ולראות את הפשעים ואת הרציחות, את הנוער והמבוגרים, את האלימות והסמים, את הפריצות ואת ההתעללות בבנות ישראל? איך אפשר לעמוד מנגד? אסתר המלכה מסרה עצמה למות בשביל עם ישראל, מדוע? "כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי?"

איך נוכל לומר "ידינו לא שפכו את הדם הזה" אם לא עמדנו להתפלל בכל יום ויום על עם ישראל? אז כמובן החיוב מוטל עלינו גם להפיץ וגם ללמד וגם לקרב וגם לעשות כל מה שאנחנו יכולים כדי לשנות קודם כול את עצמנו ואת המעגלים הקרובים לנו ולאחר מכן את כל עם ישראל; אבל המינימום הוא **להזדעזע על מנת להתפלל בכל יום** ולקרב עוד יהודים לתפילה על עם ישראל, כמו שבשיאו של טקס העגלה הערופה לאחר עריפת העגלה והוידוי התפללו הכהנים ואמרו: "כפר לעמך ישראל אשר פדית ה'".

אסור לתת לזעזוע להתפוגג. חייבים ללמוד בחוברת "אהבת ישראל במסירות נפש" ולהפיץ אותה ברבים כדי שכל עם ישראל יזכו להתפלל על עם ישראל במסירות נפש ולהביא את הגאולה השלימה ברחמים גדולים.

בברכת שבת שלום ומבורך

הספר של הרב שלום ארוש
על התבודדות ומעלת התפילה
052-2240696

מרכא לנכש מאת הרב שלום ארוש שליט"א

הקשר העיקרי עם הבורא

הדיבור הוא הקשר העיקרי עם הבורא. לכן אין זמן שבו אי אפשר לדבר עם בורא עולם, ואפילו אדם הנמצא במקומות הנמוכים ביותר והמגונים ביותר, צריך ויכול לדבר עם הבורא, מאחר והקשר לבורא - לאמונה - צריך להיות קשר תמידי ורצוף, כי אין זמן שבו האדם פטור מהאמונה או מנוע ממנה, וכאשר הוא אינו מדבר עם הבורא, למעשה אין לו קשר עמו, וזה שאמר רבינו בתורה פ"ד חלק שני: "דע, שעיקר התחברות ודבקות להשם יתברך הוא על-ידי התפילה, כי התפילה הוא שער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך...". והתפילה פירושה הדבור עם ה', כי באמת התפילה העיקרית, היא אותו דיבור פשוט, כמו שמובא בראשונים (הלכות תפלה), שזו היא התפילה מעיקר הדין, פשוט לדבר במילים שלו, לשוחח, להודות, לבקש בקשות וכו'.

גם מצד מצוות התורה, מה שנצטוונו להתפלל, פירושו להיות בקשר עם הבורא על ידי הדיבור. ובאמת הדיבור הפשוט עם הבורא, הוא מה שעשו אבות עולם עוד לפני שניתנה תורה, וגם אחרי שניתנה התורה המשיכו כך, והסידור שנכתב מאוחר יותר רק נועד להחזיק את עם ישראל בגלות, שיישאר להם איזה קשר לתפילה,

ומי שכתב את התפילה לא התכוון לבטל את פשטות התפילה שהיא הדיבור, אלא לעזור לאלו שנתבלבלה שפתם ולהחזיק אותם בקשר עם התפילה.

עוד צריכים לדעת, שהדיבור של ההתבודדות, יש לו כוח גדול מאד לעורר את לב האדם לה' יתברך. וכמו שסיפר רבי ישראל נחמן אנשין ז"ל, שנסע פעם באוטובוס, ושמע איך שני זקנים משיחים ביניהם לפי תומם, ובין דבריהם סיפר האחד לחברו, שפעם שכב וישן במירון בציון התנא הקדוש רבי אלעזר ז"ע, ובאמצע הלילה ראה איך נכנס יהודי אחד והחל להתפלל שם, וטען כאלה טענות לפי ה' יתברך ודיבר כאלו דיבורים של תפילה והשתפכות הנפש כזו, ובכיות כאלו. וכשמע את הדיבורים הללו של אותו יהודי, זה גרם לו שיהיה מזועזע כל היום, וכל היום שאחריו היה כסהרורי, ולא היה יכול לאכול כלל מרוב התרגשותו והתעוררותו, ורק בערב כשנסע לביתו בחיפה טעם משהו.

ובהיותו במירון שוב בפעם אחרת, שאל על האיש הזה ועל מעשהו, ונודע לו ששמו ר' דוד סטמפלר מחסידי ברסלב, ומתפרנס בעירו בתל אביב מתפירת שקים ומילוי בצמר. ואמר אותו זקן שספר את זה המעשה,

מסיפור זה אנו לומדים את העוצמה הגדולה של ההתבודדות, לעורר את הלב לשוב לבורא, שהרי אותו יהודי פשוט לא ידע ששומעים אותו, ורק עשה התבודדות באמת, וטען טענות לפי ה', ובכה והתחנן באמת, וזה הכניס באותו אדם ששמע אותו, התעוררות שאין כמוה, עד שכל היום היה מזועזע, ואמר בפרוש ששום דרשה ששמע לא הביאה אותו לשינוי כזה בעצמו. ומזה נלמד קל וחומר להתבודד עצמו, כיצד ההתבודדות משפיעה עליו ומתקנת אותו. ומעניין כוחו הגדול של הדיבור לעורר את הלב, אומר רבינו (לימ"צ"ה), שכאשר האדם מרבה לדבר דיבורי תפילה ותחנון, אזי אף על פי שבתחילה הוא מדבר בלי לב, ואף חוזר על אותו הדיבור שוב ושוב, סוף כל סוף הדיבור עצמו שמדבר נכנס בליבו ומעורר אותו. ויותר מזה אומר רבינו (שם צ"ו), שיש לדיבור כח בפני עצמו לפעול פעולות, עד שיכול ללחוש לרובה שלא יירה, והרובה לא ירה! ובתורה צ"ט אומר רבינו, שכאשר ה' יתברך עוזר בהתבודדות, אזי ההתבודדות היא כמו שמדבר איש אל רעהו, כי כשה' עוזר לאדם ומקרב אותו אזי הוא חש כזו קירבה וקשר עם בוראו, עד שמרגיש הוא את נוכחות הבורא והקשבתו ממשי כאלו עומד לידו חבר טוב ואוהב.

רבי גרשון יום טוב ליכמן - התוספות יום טוב ו' אלול

לאורם נלך הילולא דצדיקא

הספרים היהודי ביצירות מופת תורניות אדירות מיסדים כחד מגאון קדמאי בנכסי צאן ברזל שמשמש את עם ישראל עד עצם היום הזה.

רבינו חיבר את הספרים דרכי הוראה: דרכי התנהגות בעת מחלוקת פוסקים, מגילת איבה: קורות חייו, מלבושי יו"ט, מעדני מלך: על הרא"ש, צורת הבית: על בניין בהמ"ק, תוספות יום טוב: על ששה סדרי משנה.

בחול' המועד סוכות של שנת ת"ד נקרא לכהן ברבנות קראקא. במקומו של ר' יואל סירקיס (ב"ח). שם ניהל גם ישיבה גדולה. לאחר התקוממות הקוזקים של חמילניצקי באוקריינה בשנות ת"ח ת"ט, כשהרבה מעם ישראל נפלו חללים והרבה מבני ישראל נלקחו כשבויים לקח רבינו על עצמו להתיר את נשות ישראל מחבלי העיגון מבעליהן, וחייב כמה סליחות ותפלות "אל מלא רחמים" לזכר הקדושים שנפלו חללים במאורעות ההם.

כ"כ לאחר גזרות ת"ח ות"ט תיקן רבינו כמה תקנות, וביניהם להתחזק בקדושת בית הכנסת ותיקן על כך מי שברך מיוחד הנאמר בתפוצות ישראל.

ב' אלול השיב רבינו את נשמתו ליוצרה וקהילתו ספדו לו מספד תמרורים וביכו קשות את האבידה אשר שרף ה' גופו הקדוש והמיסר אמנם נטמן בקראקא, ברם רוחו הגדולה של בעל השמועה עומדת לנגד עיניהם של לומדי תורתו בספריו הקדושים שניצלו בחסדי שמים מחרב הכילין שאיימה להכחידם מעל פני האדמה, שפנתו וישארו תרשנה תדיר בקברו המה יעידון יגידון כי כל כלי יוצר עליך לא יצלח ונצח ישראל לא ישקר זכר צדיק לברכה.

בעל התוספות יום טוב נולד בוורשטיין שבבוואריה בשנת של"ט לאביו ר' נתן ב"ר משה וולרשטיין. היה מצאצאי רש"י. אביו נפטר לפני לידתו, והוא גדל אצל זקנו ר' משה וולרשטיין שהיה הרב הכולל למדינת אשכנז. למד בישיבת ר' יעקב גינצבורג בעיר פרידבורג, ואח"כ בפראג בישיבתו של המהר"ל מפראג. כשהיה בן 18, התמנה לדיין בפראג.

שימש כרב בניקלשבורג מעהרין, בשנה שלאחריה לרב בויה, ואח"כ שימש כרב הכולל בפראג, ובסוף ימיו בקרקוב.

רבינו עבר תלאות קשות הן בגזר מוות שריחף על ראשו כמה שיוספר להלן, והן בגזרות ת"ח ות"ט שהיה רבינו עד להם, והכל העלה על ספרו מגילת איבה, והסיפור של גזרת המוות הייתה שהלשינו על רבינו בפני המלך פרדיננר השני, שבספריו מעדני מלך ולחם חמודות התבטא נגד הממשלה ונגד הנצרות בכלל, בדברים קשים.

ואכן הובל רבינו לוינה, שם נאסר בבית האסורים. לאחר שהועמד בפני בית דין של כמרים קתוליים, שדעוהו למיתה ועל ספריו הכריזו חרם, קיבל (בהשתדלותם של כמה מנכבדי העדה היהודית בפראג) חנינה מאת המלך, שהחליף את עונש המוות בתשלום כופר רב, וגם ביטל את החרם מעל ספריו לאחר כמה מחיקות שנעשו בהם.

לפי פסק הדין נאסר עליו לכהן ברבנות בכל מדינת אוסטריה, אולם בידי ידידיו עלה לצמצם את הגזירה רק על עיר פראג בלבד.

על אף כל התלאות הקשות שעבר, היה רבינו מבחירי עם הספר, רבינו הצטיין בפוריות תורתית מתמדת, ובכח יצירה וחיזוש בלתי נדלים כך העשיר את עולם הספר התורני וארון

קו האמונה
02-6444250

"תמים תהיה
עם
השם אלוקיך"

האדם התמים הוא,
אדם שלם ההולך בדרך הישר.

להזמנת צמידים ומוצרים נוספים:
050-9931931

אני אוהב כל יהודי

כר האור יכבוש

כל חושך

מדור חדש

ראיון ייחודי עם תלמידי הרב שלום ארוש שליט"א | הפעם: הרב שלום מזור

הרב שלום מזור (43), נשוי ואב לשישה ילדים, תלמיד של הרב שלום ארוש מזה 20 שנה.

לאחר כמה חודשים נישאתי. אחרי החתונה אישתי התחילה להגיד שהיא רוצה שנקנה דירה ואני- אין לי איך לקנות דירה, אז מהדיבורים של הרב שלום ארוש אני ידעתי שדבר אחד יביא אותי אל הדירה- תפילה. כל פעם שהיה לי קושי הייתי רץ לייצר, ומחזק את עצמי באמונה. עד שלא האמנתי שזה הכי טוב בשבילי המצב שאני נמצא בו, לא התחלתי להתפלל. רק אחרי שהודיתי להשם בלב שלם על זה שאנחנו בדירה שכורה התחלתי את התפילה. וכך הייתי מתבודד שעות, אני זוכר ימים של 6 שעות התבודדות. ואז איכשהו באמת קנינו דירה במחיר מצחיק. (זה סיפור ארוך מידי איך התגלגל לידנו הנס הזה) אבל זה חיזק אותי שוב ושוב - שאפילו אני הקטן, בכח התפילה יכול לשנות את הטבע.

מה אתה עושה כיום?

כיום אני לומד גמרא והלכה בכולל בבוקר ואז יוצא לשמש את הרב שלום ארוש שליט"א. בשיעורים שהוא מוסר, אני הולך איתו לכל מקום בארץ, שואב ממנו את החיזוקים והעצות באמונה. בנוסף גם כותב מאמר בעלון "חוט של חסד" שהוא לכשעצמו עלון מדהים ולא עוד עלון...

מה אתה עושה בשביל להמשיך את אור האמונה בעולם?

נכון, זה ממש חלק מהפעילות שלי, ב"חוט של חסד" קיימת פעילות של זיכוי הרבים, וזכיתי להיות חלק מזה, אני ועוד כמה אברכים חשובים, הולכים לחזק את החיילים שנמצאים בבסיס, מחזקים אותם, משמחים אותם, וזה דבר גדול בעיני כי בשעת מלחמה כל עם ישראל מגיעים לחזק את החיילים, אבל האמת שחיילים צריכים חיזוק תמיד וצריכים את ההרגשה שעם ישראל איתם בכל מצב. פתאום אני מגלה שיש חיילים בודדים, בודדים בנפש ללא שמחה ומרגיש את הענן שיש להם בלב וזה בדיוק התפקיד שלנו, לשמח אותם. ועוד דבר שאנחנו עושים זה פעילות בבתי סוהר- אנחנו לומדים עם האסירים אמונה ומדהים לראות כמה צימאון לאמונה יש שם, ממש ככה. הסוהרים מכירים אותנו ושמחים לראות שהגענו זה ממש נותן שפיות לאסירים, הם רואים בזה ממש כמו עיצוב התנהגות. ואי אפשר לדעת מה שאמרנו לאסיר היום איך זה ישפיע עליו מחר, כבר ראינו סיפורים של אסירים שממש שינו את החיים שלהם לטובה מהדיבורים האלה.

לסיים- מה הדבר הכי חשוב שאתה רוצה שייקחו מהדברים שלך?

וואו, אז זה ברור לי- האמונה, האמונה זה הדבר שמחזיק אנשים במצבים הכי קשים שלהם בחיים לא סתם הרב שלום ארוש אומר- או אמונה או גהינום...

וכל הרצון שלי הוא שעוד אנשים יגיעו לסם החיים הזה שנקרא - אמונה. ושכל אחד מעם ישראל שזוכה להכיר את דרך האמונה, הוא בעצמו ימשיך להאיר הלאה את אור האמונה בכל דרך אפשרית.

"גדלתי במשפחה חילונית אבל עם סבתא צדיקה וקדושה, אני לא זוכר אותה אף פעם מדברת עם גברים, אני זוכר שאפילו הייתה אומרת לאחותי- תגידי לאבא (שהיה חתנה) כך וכך, ולא פונה ישירות אליו. היא הייתה שומרת שבת ומצוות, מקפידה על צניעות, כאמור כל זה בשבילנו היה שייך להיסטוריה בלבד, לא גרם לנו לשנות את אורח החיים לדתי או חרדי. אמא שלי גם כן הייתה מלאת אמונה, תמיד הייתה אומרת לנו- תאמינו באלוקים ובאמת העניין הזה של האמונה היה חדור לנו בלב, למרות הריחוק במעשים... הבית שגדלתי נתן לי הרבה כח מאוחר יותר- במצבים קשים.

איך באמת חזרת בתשובה?

בגיל 18, לפני הצבא היה לי משבר קשה שלא ידעתי איך להתמודד איתו, זה היה משבר כזה כבד שהיו לי כבר מחשבות אובדניות, אני זוכר את היום הזה שממש רציתי להעלים - לקפץ מאיזה מקום ולסיים את החיים שלי, רגע לפני- צעקתי לאלוקים צעקה אמיתית שבאה מבפנים, ובתוך רגע הרגשתי אור שעוטף אותי, משהו רוחני שעד היום קשה לי להסביר במילים. ועם האור הזה התחלתי להרגיש תקווה, והבנה שאני חייב להתקדם בחיים שלי ולהתקרב לבורא, כי ההרגשה הזו הייתה ממש משמעותית בשבילי. לא ידעתי כל כך איך להתחבר לה' ומה עושים, אבל הרגשתי את השם בכל ליבי, על הבשר שלי. הייתי נראה חילוני אבל בפנים הייתי מחובר להשם ממש.

אני זוכר שיום אחד בצבא הקפיצו אותנו לבסיס והיינו צריכים להיות מאובזרים עם הכל. ואני בלי כלום, המפקד הראשי עובר בין החיילים, ואני לבינתיים מתפלל להשם ואומר לו - בבקשה שלא יתפוס אותי. זה היה מדהים- המפקד עובר לי מול העיניים ומדלג עלי- פשוט עובר לחייל הבא. ראיתי שהשם שומע לתפילות שלי ואפילו הקטנות ביותר וזה חיזק אותי ממש.

איך התקרבת לרב שלום ארוש?

היה לי חבר טוב, שהיה הכי מופרע בחברה, והוא חזר בתשובה מקלטת של הרב שלום ארוש שליט"א, ראיתי איך התשובה שינתה אותו לטובה, אני ממש נדהמתי איך הוא נהיה בן אדם, וזה אמר לי שיש כאן משהו אמיתי, זה לא דיז'ן.

הוא לקח אותי לשיבה - "חוט של חסד", כשהישיבה עוד הייתה ברחוב שמואל הגביא 40, זה היה בסוכות והרב התחיל לדבר על התפילה. ואני יושב שם ובוכה עם דמעות, אני מנסה לעצור ולא מצליח, הבכי פשוט מתפרץ לי, נהיה לי באותו רגע חיבור עמוק לרב שלום ארוש.

יצאתי משם ורציתי לעשות שינוי בחיים שלי. באותה תקופה כבר עבדתי בתעשייה אוירית. הייתי מרוויח טוב, ולעשות שינוי במצב כזה זה מאוד קשה. הלכתי לבבא אלעזר זצ"ל הוא דיבר איתי, למחרת כבר התפטרתי מהעבודה והלכתי ללמוד ב-"חוט של חסד".

רגע לפני-
צעקתי
לאלוקים
צעקה
אמיתית
שבאה
מבפנים,
ובתוך רגע
הרגשתי
אור שעוטף
אותי

ביננו מבחוץ להשיב אל הלב

הדבר שה' הכי אוהב!

"שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֶּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְלְשִׁפְטוֹ אֶת הָעָם מִשְׁפָּט צֶדֶק".

הפסוק אמר "תיתן לך", ולא "תתנו לכם", כי ה' רוצה שהאדם יעשה לעצמו משפט כל יום, וזה המתנה שה' רוצה לתת לנו בפרשה הזאת, כי המדרש מספר שאומר ה': מכל ה-70 האומות אני אוהב את ישראל, כמו שהנביא אומר "כנער ישראל ואהבו". ומכל הבריות שבראתי איני אוהב אלא את הדין (משפט).

אנו אומרים בתפילה כל יום 3 פעמים, "מלך אוהב צדקה ומשפט". שלמה המלך החכם מעל אדם אומר במשלי: "וצדקה ומשפט נבחר לה' מזבח", הוא לא אמר כזבח, אלא מזבח, שאדם שופט את עצמו זה נבחר אצל ה' יותר מזבח, מקורבן.

אם כן, ה' נתן את הדבר שהוא הכי אוהב (דין ומשפט) למי שהכי אוהב (עמ"י). וזה הכוונה בפסוק: "אשר... אלקיך נתן לך", מלשון מתנה. והרמב"ם אומר שיש 4 חלקים במשפט: וידוי, חרטה, סליחה וקבלה לעתיד, וזה נקרא שהאדם עשה לעצמו משפט, כלומר האדם עשה דין למטה - כאן בעולם הזה ורבי נחמן כותב בליקוטי מוהר"ן: "אם יש דין למטה אין דין למעלה". לא שופטים אותך למעלה בשמיים, כי כבר עוררת את עצמך, לא צריך לעורר אותך.

וזה אדם צריך לראות בתשובה שעושה כל יום, מה ה' רוצה ממני בכל דבר שאני עושה, לא מה אני רוצה, ואם אתה לא יודע אז תתעקש ותבקש מה' שיראה לך, והוא יראה לך, אם תתעקש. מעשה שהיה עם הרב בן ציון אבא שאול שנסע עם אשתו וכמה אברכים לרבי שמעון בר יוחאי, מרוב שהנסיעה

התארכה אשתו החלה לחוש שלא בטוב, אמרה לו שהיא תישאר ברכב ושילך הוא להתפלל אצל רבי שמעון, אמר לה לא, אני נשאר איתך, ה' שומע את התפילה שלי גם בטנדר איתך ואם אני יהיה שם אני לא יהיה איתך.

אמרו לו האברכים: מה באת עד רבי שמעון בשביל להיות בטנדר עם אשתך, אמר להם: שאני בא להתפלל אני לא שואל מה אני רוצה מה', אלא מה ה' רוצה ממני.

וכתוב בפסוק "ושפטו את העם משפט צדק", האם זה לא ברור שאם שופטים שיהיה משפט צדק? אלא התורה אומרת לנו שהרבה אנשים שופטים את עצמם לרעה. ורודפים את עצמם, ולוקחים את המשפט לכיוון הלא נכון. לכן חשוב לדעת שבראש ובראשונה צריך לעשות תשובה - על חוסר שביעות הרצון של האדם מעצמו. אדם צריך להיות שמח בחלקו, צריך לחזור לאמונה. ולא להיות בדיכאון או בעצבות. ה' שונא את העצבות, הרי הכל זה ה', מישהו יכול לצער אותך? הרי ה' עושה הכל, והכל זה רחמים, ה' כולו אהבה, כולו רחמים, תייצב ותחזק את האמונה שלך. בהתבודדות של המשפט אתה קודם כל חוזר לאמונה, שיקח כל הזמן שבועלם.

עוד דבר, מה זה, שופטים ושופטים תיתן בכל שעריך: אדם צריך לשמור את השער הראשי שמוביל למוח שלו, שזה העיניים, לשמור את העיניים, באש ובמים לשמור את העיניים, לשמור את העיניים במסירות נפש, לכן אדם כל יום צריך להתקשר ולהתחבר כל יום לצדיק יצחק אבינו, שהרי התורה מספרת בעקידת יצחק על דרגות של מסירות נפש, יצחק אבינו מראה לנו עד איפה התכלית והמדרגה בעבודת ה' שאדם צריך להגיע, וזה מסירות נפש.

הרב שלום מזור
מהמרכזים הבכירים
של
"חוט של חסד"
058-4180994

חיזוקון
לומדים הלכה

בדיקת תפילין ומזוזות

מנהג חסידים
לבדוק את
התפילין
והמזוזות
בחודש אלול.
(בהלכה ובאגדה)

לקבלת מסרים מחזקים 052-6672221

ילדון חידודון

מה הדבר האהוב שנהפך לשנאוי?

תשובה פרשת ואתחנן: בפרשתנו יש פסוק שמוזכר בעליו לשבח (ד, לט): "יידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

הזוכה: יען אלישע כהן, כפר חב"ד.

al5308000@gmail.com | 02-5812252

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

ילדים מספרים תודה

תודה מרפא

הודתי להשם יתברך על הכל. על כל הטובות, על כל הנתינה, על סעודת השבת הנפלאה שהייתה והסתיימה, על הבריאות, על המשפחה, על החברות הטובות שיש לי, על המורות המסורות, על התעודה הטובה שקבלתי.

ועל... כן כעת הגיעה הזמן להודות על הכאב שהופיע.

הודיתי על מתנת השיניים, ועל כך שכעת הם כואבות. הודתי והודתי במשך רבע שעה.

לאחר מכן אמרתי 8 פעמים את פרק ק' בתהילים: "מזמור לתודה".

סיימתי התיישבתי על הספה מנסה לשקול את צעדי הלאה, מחכה להזדמנות שאוכל לעלות על ייצועי ולישון.

חסד ה' עלי, הכאב החל מתפוגג אט אט עד שנעלם.

ולא רק לזמן מועט, למחרת לא היה שום זכר לכאב השיניים.

אמרתי תודה והכאב נעלם כלא היה.

ערב שבת הסעודה הסתיימה זה מכבר, תכננו ללכת לישון ולחדש כוחות ליום הבא.

אלא שאז התעורר אצלי כאב שיניים.

תחילה הכאב היה נסבל,

אך לאט לאט החל להיות מטריד וממש לא נעים.

זהו כעת הרגשתי שאין סיכוי להירדם עם כאב שכזה, חשבתי לעצמי מה אוכל לעשות כדי להרגיע,

לקחתי משכך כאבים, המתנתי עוד כמחצית השעה אך הכאב עדין קיים ועומד לא עזר לי כלום.

בין כאב לפיהוק עייף התחלתי לומר את חוק התודה, החוק שאבי למד אצל הרב ארוש ולימד אותנו גם לעשות בעצמנו.

מדי פעם אנו מדברים, מתחזקים וכמובן מיישמים את חוק התודה.

והנה כעת ברגעים הללו נקרתה בדרכי הזדמנות לקיים את החוק מתוך מצוקה ממש.

התחלתי לומר תודה, ממש לפי החוק במשך רבע שעה,

אלול
מזל החודש בתולה
- אני לדודי ודוי לי -

אדם שעושה תשובה מרגיש קל.
(א.ב. של החיים)

לקבלת מסרים מחזקים - 052-6672221

פתרונות יש לשלוח למייל
al5308000@gmail.com
או לפקס: 02-5812252
יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

מדור ילדים שעשועון מגוון

מה התקבל

השלימו את השאלות במאונך, אם פתרתם נכון, תקבלו פסוק מהאותיות המודגשות

- מפסיק לעבוד
- איש אחיו.. (זכריה ז.)
- אגוז מוכר, לפעמים מסוכר
- מסע מהנה ברגל או ברכב
- ימים (עתיד)
- הכיוון בו שוקעת השמש
- פרשה אחרי ניצבים
- הסעית, כינוי להסעה חינוג
- בחפץ כפיה (אשת חיל)
- שוקע מתחת למים
- אביזר לצביעת קירות בצורת גליל
- מושב בהרי יהודה (סמוך לבית שמש)
- רמוס, דרוך

13	12	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1

זוכה פרשת ואתחנן: אלחנן דביר, ירושלים.

בדיחות הדעת

היה היה 'מלמד' שסיפר לתלמידים את הסגולה לומר 'לכל בני' לא יחרץ' כנגד כלבים, למחרת הם יצאו לטייל ביער והנה זינוק לעברם שני כלבים,

בין רגע היה המלמד בצמרת העץ ואחריו כל צאן מרעיתו...

פנו התלמידים לרובם בשאלה מדוע לא השתמש בסגולה, התנצל הרב ואמר... תראו... אמנם אתם ואני מכירים את הסגולה, אבל מה אעשה שהכלבים לא מכירים אותה.

העלון מוקדש להצלחת
רפאל בן יעקוטה
בני בנימין רחמים בן יעקוטה

להקדשת העלון: 02-5308000

היותר קשה שבמקדש היא הקניית ערכים ומידות טובות, עד שאמר חז"ל אם הרב דומה למלאך ה' ... אנחנו המחנכים, בוודאי לא מלאכים. אבל לעיתים, העבודה הנדרשת מאיתנו לא רחוקה מההגדרה הזו.

הערכה, הערכה ועוד הערכה

על כן מן היושר, לתמוך ולעזור בכל הכוח מתוך הכרת הטוב, על מנת לקיים את בתי החינוך. ופשוט כשמש בצהריים שצריך לשלם את מלא שכר הלימוד, דמי שכלול, חוגים ופעילויות וכד' עבור חינוכו של הילד. וצריך לשלם זאת בשמחה וטוב לבב וכפסק השו"ע (ח"מ סימן רמה' סד') "חייב להשכיר מלמד לבנו ללמדו". ומוסיף הרמ"ה: "וְהָיָה כּוֹפִין לָהּ לְשַׁכֵּר לְבָנוּ מְלָמֶד, וְאִם אֵינוֹ בָּעִיר... יִרְדּוּ לְנִכְסָיו וְשׁוֹכְרִים מְלָמֶד לְבָנוֹ". וזה דבר שהיושר מחייב. וכי יעלה על הדעת לשלוח את הילד אפילו לביי-סיטר ולנסות להיפטר מלשלם??? על כן הורים יקרים, דעו לצל את המתנה היקרה הזו שהיא "בית החינוך" של ילדיכם. השקיעו מאמצים- בהכרת הטוב, הערכה, פרגון, רצון לסייע וכו' על מנת לקדם ולשכלל את בית החינוך של ילדיכם. והרבו בתפילות למען הצלחתו. שהצלחת בית החינוך של ילדיכם היא הצלחתכם!

הרב אבוחצירא - יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

חוזרים ללימודים

"ילדים צדיקים שלי, סוף כל סוף הסתיימה החופשה ואתם חוזרים ללימודים" מכריזה האם לילדיה בהתרגשות. אנחה פורצת מתוך גרונה וכל כולה קורנת מאושר... "עכשיו מתחילה באמת החופשה שלי" היא מוסיפה בשקט.

החופשה האמיתית מתחילה

כן זאת המציאות, אין כמעט הורה שנח בחופשה, כאילו והחופשה נועדה לילדים בלבד וההורים הם על תקן של עובדי מסעדה, בית מלון, לונה פארק וגני שעשועים. במהלך תקופת הלימודים, הילדים התקשו לקום בבוקר. בכל בוקר נפתחה מלחמה חדשה בכדי שיצאו בזמן ולא יאחרו לכיתה ופתאום בכל ימי החופשה קמו בנץ החמה. הם השתגעו והשתוללו והמרץ שלהם פשוט לא נגמר. מהבוקר הם טיפסו על הקירות, וירדו מהם רק באמצע הלילה. אבל ב"ה כל "הסיט" הזה כבר אחריו.

מחשבות של אמת

סוף סוף הילדים יצאו בבוקר מוקדם, הקטנים לגן ולמעון, הבנים לתלמוד תורה והבנות לבית יעקב. גברת כהן עלתה חזרה לבית לאחר שליוותה את הבנות לביה"ס, נכנסה ו"נעלה על פעמיים" מה שבטוח בטוח. באפיסת כוחות היא צנחה על הספה ועצמה את העיניים. רק עכשיו היא שמה לב- איזה שקט ושלווה שוֹרְרִים בכל פינה. ממש אי אפשר היה להאמין איזה שיגעון היה כאן במשך כמה שבועות. תוך כדי השקט, נכנסו להן המחשבות לאיטן לתוך הראש: "איזו הצלה זו מסגרת הלימודים של ילדי, אני לא יודעת מה הייתי עושה בלי בית-הספר?!"

אנחנו הורים טובים, אבל...

אם נקשיב ללב שלנו, נשמע, כי מחשבות מעין אלו עוברות אצל כולנו ובמיוחד לאחר חופשות ארוכות. שהרי מי בימינו מצליח להחזיק את ילדיו כל היום בבית? למי באמת יש את הסבלנות לשמוע אותם כל היום מתלוננים ובוכים? מי יכול להעסיק את הילדים? ובלי לדבר על לחץ או ללמד אותם כל היום. נחשוב בכנות! מתוך הניסיון שלנו בזמני החופשות כשהילדים נמצאים איתנו כל היום, איזה בטלנים ובורים הם יכלו

אהבת ישראל במסירות נפש זה העוגן של עם ישראל

"כל יהודי ויהודיה, ילד וילדה, שיקחו חלק בתפילה על עם ישראל תהיה להם חלק בגאולה וכשיבוא משיח הוא יצביע על אלו שזכו לקחת חלק בגאולה"

איך אוהבים את עם ישראל? איך מביאים את הגאולה? הכל בתוך החוברת- אהבת ישראל במסירות נפש זכות גדולה להפיץ במליונים! 052-2240696

איך עושים את זה?
בשביל זה אנחנו כאן!
02-5308000